

پېشۍ کي تېزۍ دکتۍ را يې کټم “وامزاني اديۍ يې!”.. فازيل شۍ وو

هرچې نډۍ د زانم، ئېوۍ كې ئېستا لې هېۍۍۍ گفټوگۍ تېزۍ دكتۍ را يې كټم دانېشتوون، هر وېك ئېو دې دوانزدې كوردې دېكې، كې لې شار كې ماون، بې زحمات لې زمانم حاې دې بن، من هر بې يېش بېو زمانې، دكتۍ رانا م كټم دا شتوۍ، تا بزائن كې پېش (۴۰) سا، زمانې كوردې چېن بوۍ و كوردې كان چېن مېژووي ئېو چاخې خېان بېسېر يې كډيۍ وو كې كېچن كړووۍ و بېچې بېو ئېژگار كې يشتن.

هرچې ئېو ئامير و ئامرازانې كې ئېمۍ لې بېر دېستې ئېو دايې و ئېش و كار كاني خې تاني پې مېسېر دېكېن، (۴۰) سا پېش ئېستا، بې خېونېش، بې خېايې كېس دا نډۍ هات. لېو سېردېمدا، لې ېۍ تېر كې مېا يې تېيې كان و پېيو نډيې كان، بېر بېچوونيان دېردې بې و وو دا وې كانيان دې گوازتې وو، (فېسېبوو و قابېر و وېتس ئېپ و ئېنستېگرام و توويټېر و توويچ و تېكټېك..تاد) لې بېر دېستې خې كې كې بوو – هرچې نډۍ ئېوانېش، دوگمې هې كړدن و كوژاندنې وېان لې ژوورې تاريخيې پارتې كان دابوون و لې ژېرچاودېرې ورد دابوون!

تېزۍ دكتۍ را يې كټم، جگې لې پېشۍ كې، (۳) بې نډۍ:
بې نډۍ يې كټم: بوېرې و جېرگسېزې كوردان پېش حوكمزاني خې ماې.
بې نډۍ دووېم: بېست دې قيقۍ يې كې مې دواي اې پېۍ ين.
بې نډۍ سېۍم: چېن جې هالت هې گېۍ اېو و وېات وېران بوو؟

دېم و عېسرېك، لې سيلې كېۍ لانې يې كې تېنگې بېرې شارېك، تازې گېنجې كې چاوې شې و خسار كوردانې، بې دېستې خې و بې هې ناوې خې و بې باخې خې، لې ما دېرچوو بوو، ئېو نېدې زانې بېرې و كو دېچې، يان بېچې لې ما دېرچوو، چونكې قورسترېن ئېشې ئېو (بېكاري) بوو. لې نكاوېا، مايكې پېيامنېريكي گېۍ كې تېفېيې كې ئېو سېردېم، ېې پېدېگرې و پېدېۍ: “بېۍژ!”

لې چاوټرووكانې كډا، بېرچاوې ئېو گېنجې شې دادې گېۍ و سېرې بې ئاسمان هېدې بې و هېناسې يې كې قوول قوول هېدې كې شې.. خېرا خېرا، بې خېرې تېشكې خېر، مېژووي نېتې وې كې، لې شېخ سېعېدې پېرانې وو، تا دې گاتې بېردېم ما كاني تووز و لېلان وشې نڅالي، دېتې وې پېش

چاو... بـ خـرای تیشکی خـر، فـلسـفـهـکـانی ئیبنولـشد و فارابـ تـکـکـ یـکـدی دـکـات و تـرـیـهـکـانی ژانگ ژانگ سـ و ئین خـلـکان لـکـدـداتـو و شیکاریهـکـانی ونستـن جـرـل و دادـ میتـان ئاوـتـی یـکـ دـکـات و لـ دـی خـدا دـ:

“ئـمـ، دـنگی من و سـدای هاواری ئـم کـانـیـ، دـ بـ بـگـنـمـ بـر گوـی بـر پـرسـ هـر گـورـکان و بـیـکـو شـشـک بـرپاکـین و سـرکـوتنی سـرکـوتن پـکـو بـ ئـم نـتـو مـزـمـ و دـست بـنـن...”

ئـوجا، بـ زمانـکی شیرین، کـ تـزبوو لـ بـنبـرامـی ئارـقـی پا و جووتـر و زـبوونـکان، بـ کوردیدـکی ئـوان، کـ دـتـگوت سوختـی بـردـستی مام هـزار و هـمن و خـ و گـران بوو، دـستی کرد بـ کـشانی نـخشـیـکی ئیستراتیژی دوورخایـنی بـ نـزیر، بـو هیوایـی بـ هاوکاریی و پشتیوانیی خودا و بـرپـرسان و هاووـاتیان، ئاینـدـیـکی گـشـخـولـقـنـن و ئـو تـم و تارمـای و تاریکـایی ئاسمانی وـات بـو وـنـو... .

بـ خـیاـ حاجی قادر و ، بـ خـونی مام هـمن و بـ تووـیی خالید دـر و بـ سـدای خـا سـو، پـیـامـکـی خـی گوتـو. ئـو ساتـ وختـ، مـرگ، لـ بـر پـ کـتبـو، زینـدان دیوارو پـنجـرـکـانی خـی داـوخـاندـبوو، ئـر چوار ئیقلیمی وـاتی خـیاـی ئـو (ماف) بوو، ماف بـ خـی و ماف بـ خـک و ماف بـ تـروتـوارو دارو بـردـکان... .

زوو، بوو ئاگری ناو پـشـ، گرتـی ئـو گـنجـ ووخسار کورد... .

ئـو شـو، ئـو گـنجـ ووخسار کورد، مـبـایلـکـی لـ لای بالیفـکـی داناو نـخـوتـ هـر چاوـی بوو، زـنگی سـرکـردـیـک... بانگی بـرپـرسـکـ هاواری خـمـرـکـگازی بکات و دواي ماچ کردن، بـیـنی هـنانـ دی خـونـکـانی پـبدـن..

لـ، هـر دواي دوو ئـژ... دیسان لـنکاوا، مایکـک بـ زـر خـی پـشـکرد بـردـمی و پـگوت: ’بـژ!“

ئـو گـنجـ روخسار کورد، بـ بـرچاوـیـو، مـرگ لـ ئاسمان بـر هـوکی دـهاتـ چرنووکـکان دـهاتـن پـستی داماـن... شفر و کـلبـکان، وکـ ئـو وا بوو چووبـنـ نـو سینگ و پـراسووـکانی... دونیا لـ بـر چاوی ئـش بوو... بـ زمانـک کـ هـر خودا تـیدـگـی و بـ ئاوازی فریشتـو بـ نـر و نیانی پـپوولـ گوتی:

“وامزانی اادیـی...”

هه موو میدیاو تهممه مایه تییه کان، پش (٤٠) سا، به و گنج
وخسار کورد پکهین. ز ریش پکهین...
من چندان مانگه یکه یکه مانت و نووسراوه کانی نه و ووداو
دپشکنم وه. س مایه چاوام داهات... ت نه یکه مانت دزیه وه،
که بوهرانه ی به ته که ی له چوارچیوه گرتیوه، نووسی بووی.

“نم دسته واژه یه، سه داره ی نایند ی نه ته وه یکه، گه ر ته بگه ن؟”

په یام که ی یکه می نم گنج وخسار کورد هه ر (٥٠) وشه یکه بوو،
من لهر به هه ر (تاکه وشه یکه ی) پتر له (١٠) لاپه لکه کدان وه م به
کردوه.

له ئاکامدا گه یستم نه و نه نجام... که نه گه ر...
سه رکرده ی کوردی، ژیرانه وه بوهرانه، په یام که ی نه و گنج وخسار
کورد یان وه گربا یه و به جدی کاریان له سه ر بکردبا یه. نه و نه وشه،
نه ده گه یستن نم نه ژ!

ده زانم ده پرسن... (به چی سه رکرده کورد کان گو یان له و گنج وخسار
کورد نه نه گرت؟)

دوه نه، خوه ندم وه، که دوو گه نجی کورد، گه رچی کوردی نازان،
نیازیان له گه پانه کی (نه ره ئیل) به نه و گنج په یکه رکه
دروستکه ن له ئاگر... نه ویش تا نه ستا نازان، ده به ئاگر که چ ره نگه ک
به...

ده نه، له به شی فله سه فله ی زانکه ی سه ره نیش، نه ستا با به تی” وامزانی
ادیه یه” ده خوه نده یه و به رده وام تو نه ژینه وه ی له سه ر ده کر.

ته بینه: تکه یه نه گه ر له ده شته که م، باش ته ناگه ن، ده توانی نه و
فه ره ناگه نه به کار به نن، که (٤٠) سا په ش نه ستا هه بوون، تا اقه ی
وشه کانتان به بکه ن.